

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Facilis Et Succincta S.S. Canonum Doctrina

Pirhing, Ehrenreich

Dilingæ, 1690

§. XI. An, & quando violentum, aut injustum Invasorem, vel Detentorem
rei, propriâ auctoritate expellere liceat:

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61641](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61641)

tâ, non tenetur adversario Accusatori respondere, nisi prius restituatur, c. *Frequens* l. 1. Quia bonis suis taliter spoliatus non debet suis adversariis oblici, ita inermis, & in casu, in quo nec sumptus judiciales sufficientes habet, nec homines sibi favorabiles, qui causam suam agant, facillè reperit, cum tamen majore auxilio indigeat, quam civiliter tantum conventus, ubi fraudes nonnunquam possunt principalis causæ cognitionem intervertere; neque tamen specialis hæc constitutio, in quantum criminaliter accusato in casu talis spoliationis ab alio factæ favet, extendenda est ad casus alios, cum sit à communi jure exorbitans, & potest ac debet Judex, probatâ spoliatione ab alio factâ, certum illi temporis terminum præfixere, intra quem restitutionem petat in Judicio, ne videatur magis ad eludendam accusationem, quam in favorem criminaliter accusati concessa hæc dilatio; juxta *cir. c. 1. §. Solet autem.*

Non potest autem contra agentem in causa Ecclesiastica opponi exceptio spoliationis rei privatæ, neque vice versâ agenti in re privata opponi exceptio spoliationis rei Ecclesiasticæ; prout in *cir. c. 1. §. Ad hoc ultimum* habetur. Cum enim qui in causa Ecclesiastica agit, non tam nomine suo quam nomine Ecclesiæ agat, & de re publici juris, qui verò in causa privata agit, non agat nomine Ecclesiæ, sed suo nomine, & consequenter de re privati juris, quæ autem publici juris sunt, cum privatis compensari non possint, consequenter nulla est exceptio de spolio privatæ rei contra spoliatorem in re Ecclesiastica agentem. Intelligitur autem nomine rei Ecclesiasticæ hinc non

tantum res purè spiritalis, uti sunt Sacramenta, jus decimandi, &c. sed etiam temporalia, quæ ad Ecclesiam quâ talen Monasterium, &c. pertinent, non tamen quæ ad particulares tantum Clericorum personas pertinent, & potius patrimonialia illorum habentur, quam Ecclesiastica.

§. XI.

An, & quando violentum, aut injustum Invasorem, vel Deventorem in propriâ auctoritate expellere liceat?

Potest Dominus, qui absens v. g. proprio fundo spoliatus per violentum fuit, per vim etiam expellere in justum Invasorem, modò non ex intervallo, sed continenti hoc fiat, & modus justæ defensionis non excedatur, l. 1. *in d. Gloss. V. Ad defendendam possessionem Cod. Unde vi, &c. Et cap. olim 12. h. quia*, vim vi repellere de jure naturalis citum est: Censetur autem taliter per vim re suâ dejectus, in continenti & non ex intervallo vim vi repellere, per modum justæ defensionis, si post intelligat spoliationem violentam statim, priusquam ad alios actus divergat, aut spoliatorem ad rem suam recuperandam persequatur, aut media saltem processu (judicialia vel extrajudicialia) ad eandem recuperationem necessaria, consultando v. g. cum amicis super hac spoliatione, Advocatos constituendo, &c. ab altero enim horum si cessaret, non juri suo defendere, & vim vi repellere censetur, sed vindictam quaerere, quod illicitum est propriâ auctoritate sumere, & civilem etiam possessionem, quam in casu

§. XIII.

De aliis duobus remediis recuperanda possessionis.

§. XII.

An aliquando propria auctoritate possit quis capere possessionem, etiamsi corporaliter antea non apprehenderit?

Qui possessionem civilem rei habet, naturali possessione penes alium exiteute, potest propria auctoritate occupare naturalem possessionem vacantem per mortem v. g. Usufructuarii vel Coloni &c. prout summitur ex *c. Cum venisset q. b. t.* notissimi enim juris est, quod extincto jure usufructuarii consolidetur usufructus cum proprietate, absq; alia apprehensione, & naturalis possessio velut accessoria civili accedat. Et quamvis qui titulum habet rei obtinenda, quia res v. g. sibi vendita est; non possit propria auctoritate possessionem illius rei capere, si nondum tradita illa sit, sine voluntate illius, qui eam sibi tradere debet, ne spoliator aut praedo censeatur, qui tamen ad beneficium v. g. aliquod praesentatus, aut electus est, & in hoc confirmatus, aut verbaliter saltem institutus fuit, adeoque jus in re, ac verum titulum habet, potest, spe statuto jure communi possessionem ejus vacantem statim ingredi, & administrare, argu. *c. Nostri. q. 2. c. Transmissam 15. De elect. nisi aliud habeat Ecclesiam illius consuetudo.*

¶

Pirhing. Compend.

Primum est conditio ex *c. Sepès. b. t.* quod remedium competit contra tertium, qui rem aliquam per vim injustam ereptam sciens, & mala fide accipit, cum enim contra talem mala fidei possessorem non detur interdictum Unde vi, qui nec spoliavit, nec mandavit nec ratam habuit, suo nomine factam spoliationem, quibus solis de rigore juris civilis interdictum Unde vi conceditur, voluerunt tamen ex aequitate aliqua Ss. Canones etiam huic spoliato, contra tertium mala fidei possessorem succurrere, & conditionem rei sibi ablatae ac per vim ereptae ex *c. Sepès.* Concedere, sive hic tertius mala fidei possessor rem tale immediatè a spoliatore, sive mediatè acceperit, etiam possessore bonae fidei intermedio. Quod remedium à jure Canonico introductum in foro etiam Civili locum habet, eò quod periculum animae hoc exigat, ita tamen, ut qui hoc remedio uti vult, probare debeat, non tantum possedisse se rem talem, & violenter ejus possessione dejectum esse, sed probare insuper debeat, tertium possessorem conscium spoliationis factae, rem hanc accepisse, aut detinere.

Secundum est conditio *Ex can. Reintegranda. causa 3. q. 1.* quod remedium putant aliqui, contra quemvis possessorem dari, etiam contra possessorem bonae fidei, qui nullam prorsus rei alienae notitiam habet, putant tamen probabilius alii, hoc tam generale & pingue juris Canonici remedium contra possessores

o o

possesores